

РЕШЕНИЕ

№ 6051

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6079** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „ЕЛКОР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано и управлявано от Д. Б. Т., срещу Решение № 2444 от 25.05.2023 г. на СРС, 18 – ти състав, по НАХД № 20211110210367, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-007491 – от 05.07.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. – [населено място], с което на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба са изложени съображения, че обжалваното решение е постановено в разрез с материалния и процесуалния закон и в пълно несъответствие с фактическата обстановка. Твърди се, че СРС неправилно приема, че не са налице каквито и да било съществени процесуални нарушения при съставянето на акта и на наказателното постановление. При съставянето на АУАН не са присъствали свидетели. Нарушена е разпоредбата на чл. 40 ЗАНН. Нарушена е разпоредбата на чл. 42, т. 4 ЗАНН, като не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Според изложеното в касационната жалба, лицето В. С. не е работило в дружеството към датата на проверката. Това се установява от показанията на св. Б.,

според изложеното в касационната жалба.

Иска се отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на ново, с което да бъде отменено наказателното постановление. Алтернативно, да се измени обжалваното наказателно постановление, в частта на наложената имуществена санкция, като същата се намали.

Ответникът Директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител юр. С., оспорва касационната жалба като недоказана. Намира, че решението на СРС трябва да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор М., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, XV – ти касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че съответните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред, като не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че за периода от 11.06.2021 г. до 23.06.2021 г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в „Елкор“ ЕООД. Обект на контрол – Високоетажна жилищна сграда – УПИ VII – 2408, кв. 10, ж. к. Н. – 3, [улица], [населено място]. Установено е, че на обекта труд полага В. Н. С.. Не е налице сключен трудов договор с „Елкор“ ЕООД.

Фактическата обстановка СРС е установил от събраните по делото писмени и гласни доказателства, като изрично е посочил, че за тази обстановка препраща към описаната в НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Настоящата инстанция намира, че СРС е изложил достатъчно мотиви защо приема, че така определеният размер на имуществената санкция е справедлив. Съдът е приел, че от страна на санкционираното юридическо лице е направен опит за скриване на истината. Изложени са мотиви, че е съобразена уредбата на чл. 12 и чл. 27 ЗАНН.

Софийският районен съд е кредитирал декларацията, която е била попълнена в хода на административнонаказателното производство от страна на В. С.. В нея е посочено, че С. „прави тръбна разводка“. В касационната жалба е посочено, че районният съд неясно как обосновава решението си на декларация, попълнена на място от служител под диктовката и погледа на някой служител на инспекцията по труда. Неправилно

СРС е изключил показанията на св. Б.. По отношение на тези показания настоящият състав намира, че е обичайно и законосъобразно, при наличие на показания, които възпроизвеждат факти, които са противоположни на тези в писмена декларация, съдът да кредитира едната група от доказателствените средства, за сметка на другата. Защо СРС е кредитирал писмената декларация е посочено в мотивите на обжалвания акт. Защо не са кредитирани показанията на свидетеля Б. също е посочено в мотивите. Най – общо тези мотиви мога да се обобщят с това, че св. Б. е бил заинтересован към момента на даване на показанията.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. Алинея първа на чл. 63 гласи, че работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от вписването на началото на трудовото правоотношение по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Правилни са изводите на СРС, че са налице доказателства за нарушението на разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че е нарушена разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, която предвижда, че АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Според касационния жалбоподател свидетелите, които са описани в акта за установяване на нарушението, не са присъствали при проверката на място. Видно от протокола от извършената проверка, на място са били трима служители на инспекцията по труда. Всеки един от тях е имал отделна процесуална роля – актосъставител, респ. свидетели. Съответно на процесуалното си положение всеки един от тримата се е подписал под съставения АУАН. Не са налице доказателства, които да разколебават отразеното в него. Не може да се приеме, че АУАН е съставен в отсъствие на свидетели.

Административното нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ съобразно действащата правна уредба към датата на извършването му, е изключено от преценката за маловажност по изрична разпоредба на закона - алинея 2 на чл. 415в от КТ. В чл. 415в, ал. 2 КТ е предвидено изрично, че не са маловажни нарушенията в изрично предвидени хипотези, в това число и по чл. 63, ал. 2 от същия кодекс. Поради това предвидената санкция по чл. 415в, ал. 1 КТ и съответно преценката за маловажност е неприложима към конкретното административно нарушение, предмет на съдебен контрол по настоящото дело.

По отношение размера на наложената имуществена санкция съдът намира, че тя е определена правилно. Съдът е изложил мотиви защо приема, че имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лева е справедлив размер. Трябва да се посочи, че за да е налице касационното основание по чл. 348, т. 3, вр. ал. 5 от НПК, наложеното наказание трябва да е явно несправедливо. Този качествен критерий – „явно“ - не се открива като порок в обжалваното съдебно решение. Не е налице „очевидно несъответствие“ по смисъла на чл. 348, ал. 5 НПК, между наказанието и обществената опасност на осъщественото административно нарушение.

С оглед изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е постановил законосъобразно решение, което трябва да бъде оставено в сила.

По отношение на разноските съдът намира следното: разноски се дължат в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д ЗАНН. Те

трябва да се присъдят с оглед изхода на делото. В съдебно заседание е поискано присъждане на разноски в полза на Инспекцията по труда. Съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ИА „Главна инспекция по труда“ трябва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лева.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XV - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 2444 от 25.05.2023 г. по НАХД № 20211110210367 на СРС, НО, 18 – ти състав.

ОСЪЖДА дружество ЕЛКОР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати в полза на ИА „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.